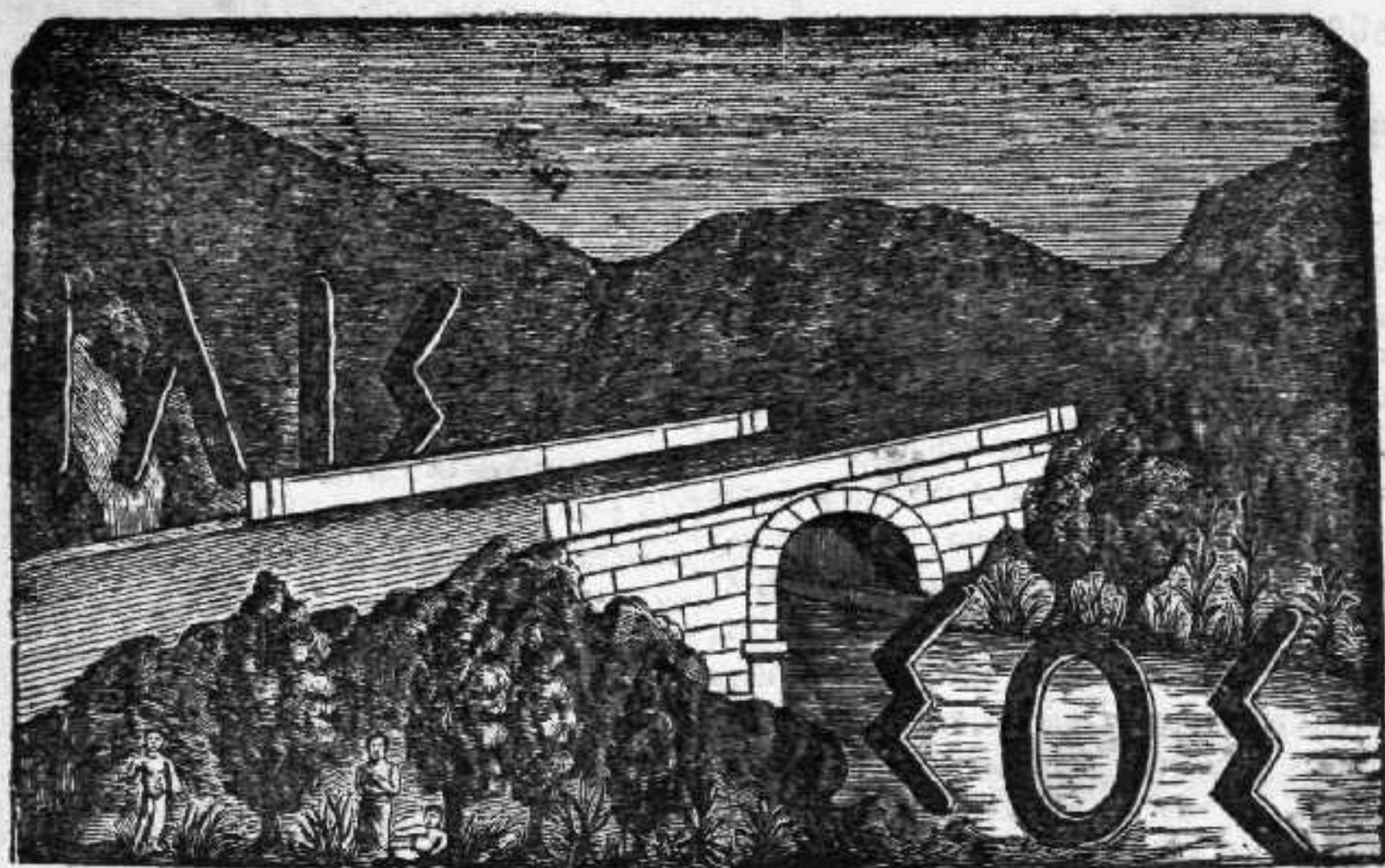

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Φεβρουαρίου 1870. | ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΖ'ΑΙΜΠΑΡΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ Τζιλιμπάρης φαίνεται λαμβάνων τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ ἀφ' ἐνός μὲν ἀπὸ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων καὶ τῆς καλλονῆς τῶν ἐξοχῶν τῆς Κερκύρας. Ὁρῶν εὐγενῶς ἀπότομα καὶ κατάφυτα μέχρι τῆς ὑψίστης κορυφῆς μετὰ ποικιλίας ἀπροσδοκήτου, θελογούσης δ' ὅσον καὶ καταπληττούσης διαθέχονται πεδιάδας εὐηνέμους καὶ χλοεράς. Ἐδῶ δάση σκοτεινὰ ἐλαιῶν πυκνοφύλλων, ἐκεῖ φάραγγες ἐν αἷς διασπείρουσι τὰς βαθείας αὐτῶν, ῥίζας δένδρα κεκουφωμένα ὑπὸ τῶν ἐτῶν, πέραν ἢ θάλασσα διὰ τῶν φύλ-

λων ἐνιαχοῦ διαβλεπομένη γλαυκῇ, φρίττουσα, μετὰ ῥόχθου συνεχοῦς πλύνουσα τοῦ αἰγιαλοῦ τὰς κρεκάλλας. Νύμφαι — βλέπεις — καταβαίνουσαι μέχρι τοῦ ἀκροθαλασσίου λούουσι τοὺς βραχίονας καὶ ὁμῶς εἶνε ἐλαῖαι βαπτίζουσαι τοὺς κλῶνας ἐντὸς τῶν ὑδάτων. Περιστερὰς νομίζεις ὅτι ἀντικρύξεις λευκὰς μέσῳ τῶν χλοερῶν τοπίων ἀναπαυομένας καὶ εἶνε χωρία μετ' εὐπρεπῶν λευκῶν οἰκίσκων, ὧν ἐξέχουσι τὰ ὑψηλὰ τῶν ἀγροτικῶν ἐκεῖ ναίσκων κωδωνοστάσια. Χωρίον ἐπ' ἐκείνου τοῦ λόφου, κώμη πέραν, ἄλλη συνοικία ἐδῶ μέσῳ ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶν καὶ κυπαρίσσω. Ὁ μύρτος ἀνθεῖ πανταχοῦ καταπράσινος, εὐώδης εἶνε τοῦ θύμου καὶ τοῦ φιλοβοῦνου ὀριγάνου τὸ ἄρωμα. Διακρίνεις σπανίαν τινὰ εἰς πέτραν χειμάρρων ῥοδοδάφνην· ἀνὰ πᾶν βῆμα βλέπεις ἐρυθρὰ μόρα ἐπὶ βέτων ἀκανθωδῶν εἰς πυκνοὺς, ἀδιαβάτους

πολλαχοῦ, φραγμοὺς συμπεπλεγμένων. Εὐ-
ρίσκει λόγον πολλήν ὁ χωρικός ἵνα πλέξη
κάνεα κάλλιστα, ὁ ἐρῶν ἵνα τρίψας τα-
τραχέα φύλλα μὴ λησμονηθῇ ὑπὸ τῆς ἀ-
γαπιωμένης κόρης, ὡς λέγει μάλλον ὠραιό-
τερον ἢ ἀληθέστερον ὁ λαός. Καὶ ὅταν δὴ
ὁ ἥλιος καὶ εἰς τῆς ταλαίνης ἀντικρυς Ἡ-
πείρου τοὺς βουνοὺς σκορπίζονται σκιαὶ
ἀντὶ ἀκτίνων καὶ ὑπὲρ αὐτὴν πλανῶνται
τότε νεφύδρια πολύχρωμα, εἰπέ χρυσά-
κροσσα, πορφυρᾷ ὡς αἰδήμονος παρθένου
παρειᾷ, καὶ ἡ θάλασσα ῥυτιδωθῇ ὑπὸ τῆς
ἐσπερίας αὔρας, ὅταν ἔπειτα τὴν νύκτα
ᾧσσι στεφανώματα φώτων, ἀνθρωπίνης κατ-
οικίας τεκμήρια, λάμψωσι κατ' ἀποστά-
σεις μέσῳ τοῦ ἐφηπλωμένου νυκτίου σκό-
τους, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ
ἡ κοινοτάτη τῶν ψυχῶν, νὰ μὴ λάβῃ πτε-
ρὰ καὶ ὁ πεζότατα βαίνων τῶν νόων ἐκ
τῆς ἀλληλουχίας ἐκείνης τῶν παρουσιαζο-
μένων μεγαλοπρεπῶν θεαμάτων. Ἐμακρη-
γορήσαμεν ἴσως περὶ τῆς καλλονῆς τῶν
Κερκυραϊκῶν ἐξοχῶν ὄντος τοῦ λόγου, ἀλ-
λὰ τί πταίομεν ἡμεῖς ὅταν μετὰ πασῶν
τῶν γλωσσῶν καὶ ἡ Ἑλληνὶς ἐνέχει ἐπίθε-
τα ἀπλᾶ, λέξεις αἰτινές δὲν ἐκφράζουσι τὸ
κάλλος, τὸ μεγαλεῖον, τὴν δύναμιν τῶν
πραγμάτων ὅσα παριστῶσιν; Ὅταν ἀ-
κούης ὠραῖος, μήτηρ, ἔρως, ἐπιστήμη, πα-
τρὶς, ἀντιλαμβάνουσαι ἤχους ἐλαχίστους,
ἐννοεῖς ὀλίγα καὶ ὁμῶς αἱ λέξεις αὗται ση-
μαίνουν μεγάλα, δύνανται ν' ἀναπτυχθῶ-
σιν ἀπείρως, διότι ἐγκλείουσι τὴν ἀναπτέ-
ρωσιν, ἂν οὐχὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

Ὑπὸ τοιούτων λοιπῶν ἀρχῶν καὶ ἐμ-
πνεύσεων κινούμενος ὁ Τζιλιμπάρης ἐνέχει
ῥώμην ἠθικὴν, αἰσθάνεται ὅτι ἀνέλαθεν
ἀγῶνα μέγαν, ἐπιχειρῶν νὰ διδάξῃ καὶ
διορθώσῃ τὸν πλησίον καὶ οὐδενὸς φειδό-
μενος κατηγορεῖ τοὺς κακὰ πράττοντας.
Μάτην οὗτοι ἐξανίστανται κατ' αὐτοῦ· ἐ-
κεῖνος ἀδιαφορῶν λέγει·

Οὔτε φοβέρις σκιάζομαι, οὔτε ἀπειλαῖς φο-
(βοῦμαι,

καστίγα μήτε φυλακαῖς ποσῶς δὲν τὰ πτοῦμαι.
Οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν θέλει μὲ φοβίσαι
ἐχ' ἱὴν ὀρθὴν πίστιν ἡμῶν ποτὲ νὰ μὲ χωρίσῃ.

Συμβουλεύει τὴν ἐλεημοσύνην διότι

Ὅποιος εἰς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνη κάνει
σὴν ἀπαλάμην τοῦ κριτοῦ βέβαια τήνε βάνει.

Γράφει κατὰ τοῦ φθόνου, τῆς ἀρπαγῆς,
τῆς ὑπερηφανίας, τὴν ὁποίαν

Τὰ μάτια δὲν τὴν βλέπουνε ἐκείνου ποῦ τὴν ἔχει·
ἴστα φρύδια ἀποπανωθιὰ ἐκεῖ κρυμμένη στέκει,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τήνε ταπεινώσῃ
ὅτι τοῦ ἐπῆρε τὴν τιμὴν, τοῦ πῆρε καὶ τὴν γνῶσι.

Ἐπειτα δεικνύει τὰ κακὰ τῆς κλοπῆς καὶ
συμβουλεύει τοὺς γονεῖς ν' ἀποτρέπωσι τὰ
τέκνα αὐτῶν ἐκ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας ἀπὸ
τοῦ ἐγκλήματος τούτου. Καὶ ἐνταῦθα κατα-
φαίνεται ὑπὸ τὸν ἠθικολόγον καὶ τὸν ποιη-
τὴν ὁ χωρικός διηγούμενος τὰς ἐν τοῖς
χωρίοις συνήθως συμβαινούσας κλοπὰς.

Ὅποιος ἐσυνείθισε ἀπὸ μικρὸς νὰ κλέψῃ
ὁ θεὸς τοὺς γονεῖς του πολὺ θὰ τοὺς παιδέψῃ.
Ὅταν αὐτὸς ἀρχίνησεν νὰ κλέπτῃ τὸν ἄγνωστον,
μὰ δὲν τὸν ἐμαλώσανε, μήτε τὸν φοβέρισαν.

Τὴν μίαν ἔπερνε ταύρῳ, τὴν ἄλληνε τὴν κόττα,
μὰ δὲν τὸν ἐφοβέρισαν νὰ μὴν ἔμβῃ, ἴσθην πόρτα·
μάλιστα τὰ ἐδέχονταν καὶ ἔτρωγαν ἀντάμα
ὥστε ποῦ οἱ γονεῖς του τέλειον τὸν ἐκάμα.

Μὰ ὅταν τὸν ἐπέρνανε καὶ τὸν ἐβουρδουλίζαν
ἐτότε οἱ γονεῖς του ἐκλαῖγαν καὶ ᾠολύζαν.

Ἐπούλησαν τὸ πρᾶγμα τους νὰ τὸν ἐλευθερώσουν·
ἐὰν ἐπῆρε τέσσερα, τετράδιπλα θὰ δώσουν.

Ἐβγήκε ἀπὸ τὰ δεσμά, μὰ γνῶσιν δὲν λαμβάνει
πάλιν τὴν πρώτην τέχνην του ἀκολουθεῖν νὰ κάνῃ,
καὶ πάλιν τότε πιάνουνε καὶ τότε φυλακίζουν·
πολλὰ κακὰ τοὺς ἀμελεῖς, κακοὺς γονεῖς πλα-

κόνουν;
Ἄθλιε, τί ἐκέρδησες παρὰ ἄντροπὴν καὶ αἰσχύνῃ;
Κ' οἱ πλέον δυστυχέστατοι μὲ σὲ γελοῦν καὶ κεί-
νοι.

Σὺ εἶσαι νέος δυνατὸς, γιατί δὲν θὰ δουλέψῃς
μόνε νὰ πᾶς νὰ περπατῇς ταῖς νύχταις γιὰ νὰ
κλέψῃς.

Νὰ περπατῇς μὲ τὰ νερά, ταῖς νύχταις, μὲ
σκοτάδι,
ποῦ ἀρισκάρεις (1) τὴν ζωὴν νὰ πάγῃ εἰς τὸν ᾤδη.

Οὐχὶ σπανίως ὁ Κερκυραῖος ποιητὴς με-
ταχειρίζεται παρομοιώσεις αἰτινές εἶνε ἀρ-
κετὰ ἐπιτυχεῖς, μεστοὶ δ' ἀφελείας καὶ
χάριτος.

Ὅταν παριστᾷ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ
Θεοῦ συγχωροῦντος τὰς ἀμαρτίας τοῖς μετα-
νοοῦσιν ἐπιφέρει τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ οἰκο-
γενειακοῦ βίου παρομοίωσιν.

Ὁ πατὴρ τὸ ξύλο παίρνει
τὸν μικρὸν υἱὸν του daίρνει·
ἀρχινᾷ νὰ κλαθυρίζῃ,
μὰ ἴς αὐτὸν πάλιν γυρίζει.
Τοῦ ζητᾷ ψωμί νὰ φάγῃ,
μὰ εἰς ἄλλον δὲν ὑπάγει.

(1) Arrischiare = διακινδυνεύειν.

Ὁ πατήρ πάλιν τοῦ δίνει
καὶ νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ.

Ἀλλαχοῦ λέγει περὶ τῆς ταχύτητος τοῦ
χρόνου ὅτι

τί οἱ χρόνοι ἀπερνῶν ἄν τὸ βροχερὸν νερὸν.

Εἰς ἄλλο μέρος παραβάλλει ἐκεῖνον
ὅστις πεπαιδευμένος ὢν δὲν τηρεῖ τὸν θεῖον
νόμον πρὸς τὸν ἀσπάλακα, λέγων οὕτω

Ἐὰν ᾔτῃ ἐπιστήμων καὶ τὸν νόμον δὲν κρατεῖς
ἄν ὁ χάμουργας ⁽¹⁾ ὁμοίως εἰς τὸ σκότος περ-
[πατεῖς.

ποῦ ἐκεῖνος ὅλο σκάπτει, τί φοβεῖται μὴ δεῖχθῇ,
ὅτι φῶς δεμπορὰ βλέπει καὶ γυρεύει νὰ κρυπθῇ.
Οὕτως εἶν' καὶ ὁ σπουδαῖος ὅταν νόμον δὲν κρα-
[τῇ.

ὥς τὸν χάμουργα δουλεύει καὶ ἄντὶ τοῦ σκότους περ-
[πατεῖ.

Ἀλλαχοῦ λέγων ὅτι ἡ φιλοσοφία δὲν
πρέπει νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τῆς κενοδοξίας
ἐπιλέγει·

Ὅλα τὰ ὠραῖα ἄνθη, ὅλα τὰ μυριστικὰ
τριαντάφυλλα καὶ ῥόδα τὰ εὐωδιαστικὰ
τὰ κρατοῦνε εἰς τὰ βάζα μὲ τὰ κρύα τὰ νερά
μὰ δὲν πᾶνε νὰ τὰ βάλουν ἄν κανάτις βρωμερά.

Γραφικὸς δὲ γίνεται ὁ Τζιλιμπάρης
πολλάκις, ὥς δύναται τις καὶ ἐκ τῶν ἤδη
παρατεθειμένων χωρίων νὰ συμπεράνῃ, ἅ-
τινα ἡδυνάμεθα ἔτι νὰ πολλαπλασιάσωμεν
ἂν δὲν ἐθηρεύομεν τὴν συντομίαν.

Ἵφθαίται δὲ οὐχὶ σπανίως, ὅταν μάλιστα
πρόκειται περὶ ἠθικῶν τινῶν ἀρχῶν. Ἴδου
πῶς παριστᾷ τὴν δύναμιν τῆς εὐχῆς τῶν
γονέων ἐν τινι τῶν ποιημάτων.

Τί τῶν γονέων ἡ εὐχὴ ἔχει μεγάλην χάρι·
καλότυχος ὁ ἄνθρωπος ὅπου καλὰ τὴν πάρῃ.
Τὸν κατασταίνει εὐτυχῇ καὶ ἄν τιμὴν με-
[γάλην.

τόσο ἄν τούτῃ τῇ ζωῇ ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην,
ἀλλ' ὅχι πλοῦτον μισητὸν χρυσέων νομισμάτων,
πλοῦτον ἀειποτεσινὸν καὶ ἄρεσιν πταισμάτων.

Καὶ ὅσοι πάλιν ἄρουνε κατάραν γεννητόρων
οὕς κατασταίνειν ἄτιμους, πένηταις πενητόρων,
τί ἡ κατάρα τοὺς αὐτῇ ὅσο καὶ ἡ εὐχὴ τοὺς
ἐνόνομεναι μὲ τοῦ θεοῦ, δὲν εἶνε μοναχὴ το σ.

Ἐπ' ἱσῆς ζωηρῶς παριστᾷ τὴν ιδέαν ὅ-
τι ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ διδοῦσα τὴν ζωὴν εἰς τὸ
σῶμα, ὅπερ συνεχῶς ἐκκλησιαστικῇ ἀδαίᾳ
καλεῖ μεμολυσμένον.

Ὅταν χωριστῆς, ψυχὴ μου, ἀπὸ τοῦτο τὸ κορμὶ
ἀνοστίζει, ἀφορμίζει, δυσοδοεῖ καὶ βρωμεῖ.

Ποῦ ἡ ὄψις, ποῦ τὰ κάλλη, ποῦ τιμὴ, ποῦ
[εὐμορφία;

Πάντα κόμης, πάντε τέφρα, γῆ, σποδὸς καὶ
[σαπρία;

Ἐν δὲ τῶν καλλίστων τοῦ Τζιλιμπάρη
ποιημάτων ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω θρήνου περὶ
συγγενῶν καὶ φίλων εἶνε τὸ συντεθὲν ἐπὶ
τῇ χειροτονίᾳ τοῦ μητροπολίτου Κερκύρας
Χρυσάνθου, ἐφ' οὗ ὁ ποιητής, θέλων νὰ
παίξῃ διὰ τῆς ἐπὶ ταύτῃ συναγωγῆς λέ-
ξεων ὁμοφθόγγων, ἐπέγραψε τὸ ἐξῆς δι-
στιχον·

Χριστὸς πιστὸν Χριστιανὸν χάριν χαρὰς χαρίζει,
χρυσοῦν Χρυσάνθου στέφανον ἐξ οὐρανοῦ κομίζει.

ἔχει δὲ τὸ ποίημα ὡς ἐξῆς ἐν ἀρχῇ.

Σήμερον οἱ ὀρθόδοξοι ἐν Κερκυραίων πόλει
ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ λαμπροφρονοῦσιν ὅλοι·
σήμερον ἡ μητρόπολις τὸν θρόνον ἐτοιμάζει,
τὸν ἄξιον ποιμένα τῆς λαμπρῶς ἀναβιβάζει·
σήμερον τρεῖς ἀρχιερεῖς κάμουν τὸν ἱεράρχην
μὲ εὐλογίαν ἐγγράφον ἀπὸ τὸν Πατριάρχην.

Τὰ ἱερὰ τὰ ἄμφια τὰ χρυσοκεντημένα
ὥς νύμφη κατακόσμητον στολίζου, τὸν ποιμένα·
μὲ τοὺς θαυμάσιους ψαλμοὺς καὶ μὲ τὴν θείαν
[χάρι.

τοῦ παναγίου πνεύματος τοῦ βάνουν τὸ στιχάρι
καὶ τὸ ὑποτραχίλιον, στολὴν γὰρ τὴν ἀγίαν,
ἵνα λαμβάνῃ ὁ λαὸς τὴν θείαν εὐλογίαν.

Τὸν σάκκον περιβάλλεται νὰ νεκρωθῶν τὰ πάθη,
τὰ σαρκικὰ καὶ κοσμικὰ νὰ θάψῃ εἰς τὰ βάθη.

Τὸ ἱερὸν ἐγκόλπιον ἄντὶ τοῦ στήθους τοῦ κρεμάται,
ὥς τοῦ Χριστοῦ ζωταεῖκόν τοιοῦτος νὰ τιμᾶται.

Τὸ ἅγιον ὠμόφορον βραστάζει εἰς τοὺς ἔθιμους,
τὴν ἐκκλησίαν νὰ τηρῇ κατὰ τοὺς θεῖους νόμους.

Σήμερον τόνε στέφουνε καθάπερ βασιλεῖα·
εἰς τὴν τιμὴν κεφαλὴν τὴν περικεφαλαία,
τὴν ῥάβδον τὴν ποιμαντικὴν βασιτάζει εἰς τὴν
[χεῖρα.

εἰς τῶν προβάτων τὴν αὐλὴν νὰ ἡγασθῇ ἐχ τὴν
[θύρα,

καὶ παρευθὺς τὰ πρόβατα ποῦ τὴν φωνὴν ἀκοῦσι
ὁμπρὸς αὐτῶν πορεύεται καὶ τὸν ἀκολοιθοῦσι.

Ῥομφαία ἐπὶ τῶν μηρῶν ὡς δυνατὸς βραστάζει
νὰ στέκομε ἀσάλευτοι εἰς ὅτι μᾶς προσταίζει.

Ἡμέρα πανηγύρεως, χαρὰς καὶ εὐπροσύνης·
χειροτονία γίνεται τῆς ἀρχιερωσύνης.

Ὅσοι ἄντὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύοντας θαρρεῖτε
στὴν ἐκκλησίαν σήμερον ἔλατε νὰ χαρῆτε,
νὰ ἰδῆτε τὴν παράταξιν, νὰ ἰδῆτε εὐταξίαν,
τῶν τέσσαρων ἱεραρχῶν τὴν δόξαν καὶ ἀξίαν,
πῶς στέκουν εἰς τὸ ἱερὸν μὲ τόσην παρρησίαν
ποῦ ἐχτελοῦσι τὴν φριχτὴν ἀντίμαχτον θυσίαν.

Ἐλατε οἱ ὀρθόδοξοι τοῦ ἱεράρχου φίλοι
ποῦ στέκει ὡς περ ἄγγελος εἰς τὴν ὠραία πύλην

(1) Χάμουργας (χαμώρυγας) = ἀσπάλαξ.

μὲ τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια στολισμένος
ποῦ φαίνεται τί ὁ Χριστὸς εἶνε ζωγραφισμένος
κ.τ.λ.

Ἐπ' ἱσθὺς καλὸν ποίημα εἶνε καὶ τὸ ἐπι-
γραφόμενον *φιλάργυρος καὶ χαροκόπος*,
ἐν ᾧ γίνεται διάλογος μεταξὺ ἀσώτου τι-
νός καὶ φυλαργύρου, καὶ ἐν ᾧ ὁ Τζιλιμ-
πάρης, ὅστις, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ποιη-
μάτων κατὰ φυλαργυρίας ἐξάγεται, ἦτο
κεκρυμμένος αὐτῆς ἐχθρὸς, φαίνεται προ-
τιμῶν τὴν ἀσωτίαν κατὰ τὸ γνωαῖκόν τῶν
ἀρχαίων *δυοῖν κακοῖν προκειμένοι* τὸ
μὴ χειρόν θέλτιστον, ὅπερ ὁμῶς δὲν πι-
στεύομεν νὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν.

Φιλάργυρος καὶ χαροκόπος.

Οἱ φυλάργυροι τὰ ἄσπρα προσκυνοῦν διὰ θεόν·
μὲ αὐτὰ τοὺς ἐγκρεμίζει πλάνος ὁ ἀπαταιῶν.

Πᾶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ κορμί τους εἶν' ἐκεῖ,
μὰ ὁ νοῦς εἶνε 'στ' ἀρμάρι, 'στῶν ἀσπρῶν τὴν

(φυλακή)

καὶ στολίζουσι τὸ σῶμα μὲ φορέματα λαμπρά,
τὴν ψυχὴν βερυπωμένην μὲ τὰ ῥοῦχα τὰ σαπρά.

Χώρ' ἐλεημοσύνην τί 'φελᾷ ἢ προσευχῇ;
τίποτες καλὸ δὲν κάνει δταν ἦνε μοναχῇ.

Ὡς περ αἱ μωραὶ παρθένοι περπατοῦσι καὶ αὐτοὶ
μὰ ἡ θύρα δταν κρᾶζουσι δὲν θέλει τοὺς ἀνοικτῇ.

Ὡ φιλάργυροι, ἀκοῦστε ὁ Χριστὸς πῶς ὁμιλεῖ,
πῶς αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφοὺς του τοὺς

(καλεῖ.

Κάνε ἐλεημοσύνην εἰς πτωχοὺς καὶ ὀρφανὰ,
ἄφες τὴν φιλαργυρίαν, ἵνα μὴ σε τυρανῇ.

ΦΙΛ. Πῶς νὰ δώσω τὰ σολδιά μου ποῦ μοῦ
(φαίνεται βαρὺ,

ποῦ τὸ χέρι μου νὰ βγάλῃ ἐχ' τάρμαρι δὲ
(μπορεῖ.

Γιὰ νὰ βάνω κουμανδάρω (1), μὰ νὰ 'βγάνω δὲ
(μπορῶ,

τί ἡ βάρδια (2) δὲν μ' ἀφίνει ποῦ φυλάει τὸ σωρό.
ΧΑΡ. Ἀὐτὴ δὲν εἶνε ἀλήθεια, μόνε 'πὲς πῶς

(σοῦ πονεῖ

καὶ δὲν θέλεις νὰ γροικῇς τοῦ Κυρίου τῆ φωνή.
Εἰς αὐτὰ ἐπροσηλώθης διὰ νὰ τὰ προσκυᾷς

ὡς καὶ τὴν ζωὴν στεντάρεις (3), στὸ παζάρι δὲν
(κινᾷς

εἰς τὸ μακελλιὸ δὲ 'μπαίνεις, 'στὸν φαρᾶ μήτε
(πατεῖς.

Τί ζωὴ δυστυχισμένη εἶν' αὐτὴ ὅπου κρατεῖς;

(1) Commandare=ἐξουσιάζειν, εἶναι κύριον.

(2) Guardia=φύλαξ, σκοπός. Ἀναφέρεται δὲ
τοῦτο εἰς τὴν κοινὴν τοῦ λαοῦ παράδοσιν καθ' ἣν
τῶν φυλαργύρων τὰ χρήματα φυλάττει ὁ διά-
βολος, ὅστις καὶ ἀπαγορεύει αὐτοῖς νὰ λαμβάνωσι
τι ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν πεντοδυνάμιων ἐν τῷ κόσμῳ
κερματίων.

(3) Stentare=ταλαιπωρεῖν.

ΦΙΛ. Διὰ τί μὲ κατακρένεις καὶ μοῦ λές ὅπως
(πεινῶ;

διὰτὶ τρώγω τὸ γεῦμα καὶ τὸ βράδυ δὲν δειπνῶ;
'Εσεῖς εἴτε μαθημένοι νὰ ξοδεύετε πολλὰ,

δὲν φηψάτε τὰ σολδιά σας γιὰ νὰ ζήσετε καλά.
Μὰ ἐγὼ ποῦ σπαρτανιάρω (1) νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν

(ἀφορμή)

θέλω ν' ἀποχτήσω πλοῦτο νὰ 'πεθάνω μὲ τιμῇ,
νὰ μετρήσουνε τὸ βιό μου καὶ νὰ τῶβρουνε πολὺ,

ν' ἀκουστῇ τὸ ὄνομά μου ὀύσιν καὶ ἀνατολή.
ΧΑΡ. Μὰ ἐσὺ 'σάν ἀπεθάνης μὲς 'στὸν τάφον

[σὲ πατοῦν,

καὶ θ' ἀκοῦς τοὺς συγγενεῖς σου νὰ σε ἀναθε-
(ματοῦν.

Ἀμμή τί θέλα 'γροικῇς ἀπὸ ξένους καὶ πτω-
(χοὺς,

ἀπὸ τοὺς ζητουλάρεις λαϊκοὺς καὶ μοναχοὺς.
'Εγὼ πάντα τοὺς γεναίους ἤκουσα νὰ τοὺς φη-

(μοῦν,

τοὺς φυλάργυρους ἀκούω ὅλοι νὰ τοὺς βλασφημοῦν.
ΦΙΛ. Ἄν ἐμένα μὲ ὕβριζουν μοναχοὶ καὶ λαϊκοί,

μὰ ἐσένα σε βάνουν τὸ συχνὸ στὴν φυλακή.
Δὲν σοῦ φθάνει τὸ δικό σου γιὰ νὰ κάνης ἐξο-

(διά,

μόνε πᾶς καὶ ἀσηκόνεις καὶ τὰ ξένα τὰ σολδιά,
'π' ἂν τυχαίνης νὰ τὰ 'μπάσης ἀπὸ λάδι καὶ

(κρασί,

ἂν τὰ φροῦτα σὲ γελάσουν πῶς θέλα βρεθῆς ἐσὺ;
'Ἡ τὰ ἀγαθὰ σοῦ πέρνουν ἢ θὰ μπῆς στὴ φυλακή.

τέτοια βίσζνα λαμβάνει μία κεφαλὴ κακῇ.
ΧΑΡ. Ἄν μοῦ 'πάρουν τὰγαθὰ μου, 'πὲς 'πῶς

(τᾶσθα ἐγὼ

καὶ 'στὴν φυλακὴ ἂν πάγω, ἀλλὰ πάλιν θέλα 'βγῶ.
Μὰ ἐσένα σὲ προσμένει φυλακὴ παντοτεινῇ,

φυλακὴ, τυραγνισμένη, ποῦ εἶνε πάντα σκοτεινῇ.
'Ἄν ἐδῶ σὲ φυλακίσουν ποῦ χρωστᾷς ξένα σολδιά

παρευθὺς ὅπου πληρώσης ἐλαδὸς τῇ 'λευθερίᾳ.
Μὰ 'στὴν φυλακὴν ἐκείνην ἂν ἐμπῆς μίαν φορὰ,

τὸ βασίλειον νὰ δώσης δὲν λαμβάνεις 'ξαγορά.
Γί σε ὠφελεῖ ὁ πλοῦτος, ὅπου ἄφρησε ἐδῶ,

'ποῦ ἐγὼ δὲν ἀγαπάω κολασμένον νὰ σὲ ἰδῶ;
Δὲν ἀκοῦς ὁ Ἰησοῦς μας ὁ Χριστὸς πῶς ὁμιλεῖ;

'Εάν καὶ τὸν κόσμον ὅλον νὰ κερδήσης τί ὠφελεῖ;
τί ἀντάλλαγμα θὰ δώσῃ νὰ γλυτώσῃ τὴν ψυχὴ

'ποῦ τὴν ἔχει βερυπωμένην, ἔρημην καὶ δυστυχῇ;
Αὐτὴ ἔχει πολὺ βάρος, δὲ 'μπορεῖ νὰ περπατεῖ

ποῦ ἡ ἐλεημοσύνη διὰ νὰ τῆνε κρατῇ;
Αὐτὴ εἶνε ἀπὸ σένα 'ξορισμένη μακρὰ

τώρα ποῦ θέλα τὴν εὖρης νὰ σοῦ δώσῃ 'λευθερίᾳ,
ὅπου εἶχες τόσῃν ἐχθρᾷ, τὴν ἐμίσουνες πολὺ

καὶ αὐτοῦ 'ποῦ εἶσαι τώρα νὰ σὲ εὖρη δὲν βλεῖ.
ΦΙΛ. Ἄς πηγαινῇ 'στὰ παιδιὰ μου 'ποῦ τοὺς

(ἀφῆσα πολλὰ

καὶ νὰ δύνουν δι' ἐμένα 'σὲ πτωχοὺς κάθε βολὰ,
νὰ χορταίνουν πεινασμένους καὶ νὰ 'νδύνουνε

(γυμνοὺς

Sparagare=οἰκονομεῖν.

καὶ ἂν εὕρουν σκληρωμένους ν' ἀγοράζουν κ' ^(ἐκκενούς.)

ΧΑΡ. Ἐάν δώσουν τὰ παιδιὰ σου ὅλους σου ^(τοὺς θησαυροὺς)
καὶ τὰ σπείρια καὶ ἀμπέλια, περιβόλια καὶ ἀ- ^(γροὺς.)

αὐτὴ ἡ ἐλεημοσύνη ἐδική τους θὰ γραφτῇ,
τίποτε καλὸ γιὰ σένα δὲν θέλουν κάμει αὐτοί.
Ἄς ἐμοίραζες ἐτότε ὅπου εἶχεν τὸν καιρὸ,
μὰ ἐσὲ τὸ μίλημά σου ἤτουνε φαρμακερό.

Ὅσοι εἶχαν σοῦ ζητήσει δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ
ἀ(ν) δὲν ἔπερναν ζητεῖαν· ἔπρεπε νὰ ὑβρίστουν.
Μήνα ἔθρεφες πεινῶντας, μήνα ἔνδυες γυμνοὺς,
ἀθηνεῖς, φυλακισμένους; ἐσπλαχνίστης ἐκκενούς;
Τὰ βιβλία ἐμίλουσαν, ἔπρεπε ν' ἀφοκραστῇς,
νὰ μοιράζης τῶν πενήτων διὰ νὰ μὴν κολαστῇς.
Φεῦγε τὴν φιλαργυρίαν, τί σὲ κάνει δυστυχῇ,
μὴν πιστεύης εἰς τὰ ἄσπρα, ὅτι χάνεις τὴν ψυ- ^(χή.)

Σπούδαζε νὰ θησαυρίζης θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς,
ποῦ σκουλήκι δὲν τὸν τρώγει οὔτε κλέπτει τὸν ^(κάνεις.)

ὅπου πάντα σῶος μένει καὶ δὲν φθείρεται ποτὲ,
διατὶ τότε φυλάττουν ἄξιοι λογαριασταί.

Ἀγροικῆστε, ἀφεντάδες, ἂν σὰς φαίνεται σωστό.
κάμετε καθὼς σὰς γράφω, νᾶχω καὶ ἐγὼ μιστό!
Εἴ τινας δὲν τοῦ ἀρέσει, ἂν τοῦ φαίνεται βαρὺ,
τὴν συγχώρησιν ζητᾶω καὶ τὸ εἶδ' τοῦ ἄς χαρῇ

Ἐπ' ἴσης ἐνέχει καλοὺς τινὰς στίχους
καὶ τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰοδίδμου Κα-
ποδιστρίου ποίημα τοῦ Τζιλιμπάρη, ὅπερ
ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ καὶ ὑπὸ ἄλλης χει-
ρὸς ἀντιγεγραμμένον εὗρον προσηρτημένον
εἰς τὸ βιβλίον μετανοίας. Τὸ ποίημα
τοῦτο, ἂν ἦνε ὀρθὴ ἡ δοθεῖσά μοι ἀτελής
περὶ τοῦ πράγματος εἰδήσεις, ἐδημοσιεύθη
ἐν Ἀθήναις, ἀγνοοῦμεν ἂν ἐν ἰδιαιτέρῳ
τεύχει ἢ ἐν ἐφημερίδι, ὀλίγα ἔτη μετὰ τοῦ
κυβερνήτου τὴν δολοφονίαν.

Τὸ κάλλιστον ὅμως τοῦ ἡμετέρου ποιη-
τοῦ ἔργον εἶνε τὸ περὶ τὰ τέλη τοῦ βι-
βλίου μετανοίας ποίημα τὸ φέρον ὡς ἐπι-
γραφὴν τοὺς ἐξῆς τέσσαρας στίχους·

Τώρα νὰ γράψω κατινὶ περὶ τῆς τελευτῆς μου,
ν' ἀφήσω γειὰν τοῖς φίλοις μου, πάσοις τοῖς ἐκ- ^(λεχτοῖς μου.)

Ἐτοῦτο τὸ στιχοῦργημα ἀκόμη θέλα γράψω
νὰ ἀσπαστῶ τοὺς φίλους μου καὶ ἔπειτα νὰ ^(πάψω.)

Τὸ ποίημα τοῦτο ἐνέχει πάθος καὶ δύ-
γαμιν· φαίνεται ὁ γέρων πράγματι ἀπο-
χαιρετῶν τὸν κόσμον καὶ διατεθειμένος νὰ
παύσῃ μὲν πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σχέσιν ὡς
καὶ αὐτὴν τὴν διὰ στίχων ἀνακοίνωσιν
τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ καὶ αἰσθημάτων, νὰ συν-

έλθῃ δὲ μόνος εἰς ἑαυτὸν περιμένων τὸν
θανάτον. Κάλλιστοι δὲ ἐξ αὐτοῦ στίχοι
εἶνε οἱ ἐπόμενοι, οὓς θεωρῶ ἀξίους νὰ κατέ-
χωσι θέσιν οὐχὶ ἐκ τῶν κατωτάτων ἐν τῇ
καθ' ἡμᾶς ἔτι νεαζούσῃ ποιήσει.

Ἐλᾶτε, φίλοι καὶ γνωστοί, ἵνα μὲ ἀσπασθῆτε,
τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν διὰ νὰ στοχασθῆτε.

Ἐδῶ στὸ νεκροκράβατο ποῦ κοιτεται ἀκόμα
ἐτοῦτο τὸ πανάθλιο, μεμολυσμένο σῶμα.
ἄμορφον, ἄδοξον, ἀπνοῦν, τὰ μάτια κολημένα·
τὰ χεῖλη εἶνε ἄλαλα, τὰ ὦτα σφαιλισμένα,
οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν βλέπουνε, τὰ ὦτα δὲν ἀκοῦνε,
αἱ χεῖρες δὲν μοβέρονται⁽¹⁾, πόδες δὲν περπα- ^(τοῦνε.)

Ἐφυγε τὸ στολίδι τοῦ καὶ τᾶφῃσε γδυμένο,
νεκρὸ, ξηρὸ, ἀκίνητο, χῶμα γεγεννημένο.
Τὸ δένδρο ἐγριζώθηκε, ἔπισε, ἐξηράνθη
οὔτε σκιὰν κάνει πηλὸν⁽²⁾, οὔτε βλαστοῦς μὲ ^{τάνθη.}

Εἰπέτε, σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι,
ἐδῶ ὅπου μ' ἐφίλησαν τὰ ἐδικὰ σας χεῖλη,
τί νοστιμάδα ἔβρετε ὅτ' αὐτὰ χεῖλη καὶ ὅτ' ἐστὶ στόμα;
ἄνθρωπον ἐφίλησθε ἢ γιατσωμένο⁽³⁾ χῶμα;
Σῶμα, ποῦ εἶν' τὰ κάλλη σου κ' ἡ ὠραιότητά σου,
ποῦ εἶνε ἡ ἀνδρεία σου καὶ ἡ νεότητά σου;
Τί ἔγινεν ἡ εὐμορφιά, ποῦ εἶν' ἡ ὠραιότης,
ποῦ ἡ τρυφαῖς, ποῦ ἡ χαραῖς κ' ἡ ὄψις τῆς ^(νεότης.)

Ὡς δρόσος ἡ ἐωθινή ὅσ' μιὰ στιγμὴν ἐχάθη,
ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, ἐμάρανεν τὰ ἄνθη.

Ὡ σῶμά μου τρισάθλιο, μίλησε τί ἐχάρης
ἐδῶ ὅτ' ἐν ματαιότητῃ τοῦ κόσμου ποῦ ἐθάρρεις;
Μὴν ἔλεγες ὅτι πολὺν καιρὸν θέλα καθῆσαι
ποῦ τὰ αἰσχρὰ καμώματα δὲν ἤθελες ν' ἀφήσης;
Τώρα ὁ λύχνος ἔθραψε καὶ ἡ λαμπὰς ἐσθῆς,
περὶ τῆς ματαιότητος πᾶς ἄνθρωπος ἐψεύστη.
Μὲ ταῖς τρυφαῖς καὶ ἡδοναῖς ὁ ἄνθρωπος τί ^(κάνει.)

τῆς παναθλίας τοῦ ψυχῆς βαρὺ φορτίον βάνει.

Κηδεύσατε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄθλιόν μου σῶμα,
σκεπάσετέ το εἰς τὴν γῆν πάλιν νὰ γένῃ χῶμα.

Ἀπὸ τὴν γῆν ἐπλάσθηκε, πάλιν στὴν γῆν νὰ ^(πάγῃ.)
αὐτὴ ὅπου τὸ ἔθρεψε, πάλιν θέλα τὸ φάγῃ.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὴν
ζωὴν καὶ τὴν ποίησιν, τοῦτο τὸ adieu à la
vie, ὡς δὲ συνήθως συμβαίνει, δὲν εἶνε
τὸ ὑστατον ἔργον τοῦ ποιητοῦ. Μετ' αὐτὸ
ἔπονται δύο ἔτι ἄλλα, ἐν οἷς ὁ γέρων φαί-
νεται εἰ μᾶλλον εἰλικρινέστερος ἢ συνήθως·
ὁμολογεῖ ὅτι ἡμάρτησε καὶ αὐτὸς καὶ συνι-
δὼν τοῦ κόσμου τὴν πλάνον ματαιότητα

(1) Movere=κινεῖσθαι.

(2) Πηλὸν=πλέον.

(3) Γιατσωμένος ἐκ τοῦ ghiacciare=παγόνειν.

συμβουλευεῖ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ν' ἀπέχων ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ πορεύωνται τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, τῆς πολυμύχθου γένει βροτείῳ κατὰ τὸν Σταγειρίτην φιλόσοφον.

Τοιοῦτος ὁ Δημήτριος Τζιλιμπάρης καὶ τὰ στιχουργήματα αὐτοῦ. Ὅταν τὰ βρέφη ἦνε νήπια ἔτι, παρακολουθοῦσι τότε μετὰ στοργῆς οἱ ἀγαπῶντες αὐτὰ καὶ τὸ λεπτότατον τῶν χειλέων μειδίαμα καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν κίνησιν καὶ τὸν ἐλαφρότατον τῶν ὀφθαλμῶν παιγνιδισμόν. Ὅμοιον τι πρέπει νὰ συμβαίῃ καὶ περὶ τὴν νεαράν ἡμῶν ποιήσιν. Πρέπει νὰ συλλέγηται μετὰ προσοχῆς καὶ τὸ ὀλιγοσχώτατον ποιημάτιον καὶ ἡ ἀσημαντοτάτη περὶ ποιητοῦ τινος πληροφορία καὶ μέτριος ἀνὴρ τύχη ὦν. Διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι ἦτο δίκαιον, διασώζοντες ἀπὸ τῆς λήθης τὸν Τζιλιμπάρην, ν' ἀποδώσωμεν οὕτως εἰς μὲν τὴν Ἑλληνίδα ποιήσιν ἓνα τῶν ἱεροφαντῶν αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν Κέρκυραν ἓν τῶν καλῶν αὐτῆς τέκνων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Η ΠΡὸ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗ.

Ἐν ᾧ ἡ πρωτεύουσα τοῦ παρηκμακότου Βυζαντινοῦ βασιλείου ἔπιπτεν εἰς χεῖρας τῶν ἐξ Ἀσίας ἐπελθουσῶν ὀρδῶν τῶν Τούρκων, ἐν τῇ δύσει ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τὸν ὅποιον παρσκευάσαν δύο ἄνδρες, οἵτινες σωτῆρες καὶ ἀναμορφωταὶ τῆς ἀνθρωπότητος δικαίως πρέπει νὰ καλῶνται, Χριστόφορος ὁ Κολόμβος καὶ ὁ Γουτεμβέργιος. Ὁ μὲν δούς εἰς τ' ἀνθρώπινον πνεῦμα τὴν ἐλευθερίαν, ἥς μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ὀλοσχερῶς δὲν ἀπελάμβανε, καὶ κατορθώτας ὅπως τὰ προϊόντα αὐτοῦ ἀπαλλασσόμενα τοῦ στενοῦ κύκλου ἐν ᾧ περιωρίζοντο πρότερον ἐξαπλώνονται πανταχόσε καὶ ἀπαθανατίζονται, ἐκεῖνος δὲ, ἀποκαλύπτων εἰς τὴν ἐκθασμόν ἀνθρωπό-

τητα νέους κόσμους καὶ νέας ἀρχὰς καὶ νόμους διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης καθιερώων, προεχάραξαν τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς μετὰ ταῦτα ἐβάδισαν ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Νεύτων καὶ τόσοι ἄλλοι ἀνακαινισταὶ καὶ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὀλοκλήρων κόσμων, ἀγνοουμένων ἕως τότε ἐξέπληξεν, ὡς εἰκός, πάντας καὶ ἐκίνησε τὴν γενικὴν περιέργειαν· ὅθεν πολλοὶ ἠσχολήθησαν εἰς τὴν διαφώτισιν τῆς ἀρχαιοτέρας ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἐπραγματεύθησαν τὸ ζήτημα, ἂν καὶ πρὸ τοῦ Κολόμβου ἡ ἡπειρος αὕτη ἦν γνωστὴ. Ἐπιχειροῦντες νὰ εἰπωμέν τινα διὰ βραχέων περὶ τούτων, θέλομεν συγκεφαλαιώσῃ, ὅσον δυνάμεθα, τὰς ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν ἐρεύνας διαφόρων σοφῶν, νομίζοντες ὅτι ἡ εἰς τὰ σκότη λανθάνουσα ἱστορία ἀγνώστων λαῶν, ἂν μὴ τὸ ὠφέλιμον, ἔχει ὅμως τι τὸ ἐπαγωγόν.

Ὅτε ὁ Κολόμβος ἐπαρρησιάζετο πρὸ τῆς ἐν Σαλαμάγκῃ συνόδου τῶν σοφῶν τῆς Ἰσπανίας, ὅπως ἀναπτύξῃ τὸ μεγαλουργόν αὐτοῦ σχέδιον, εὗρεν, ὡς ἦτον ἐπόμενον ἀφθόνους κατηγόρους καὶ οὐχὶ ὀλίγους τοὺς κατειρωνευομένους καὶ καταγελῶντας αὐτοῦ. Συνειθίσαντες οὗτοι ὅπως τὴν βίβλον ὡς ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν θεωρῶσιν ἀπέκρουσαν μετ' ἀγανακτήσεως τὰς θεωρίας τοῦ Κολόμβου, αἵτινες ἄρδην ἀνέτρεπον τὰς βάσεις τῆς ἐβραϊκῆς ἐπιστήμης. Αἱ θεωρίαι αὗται, στρογγύλην τὴν γῆν ὑποθέτουσαι, δὲν ἠδύναντο ἢ νὰ καταδικασθῶσιν ὡς βλάσφημοι, καθ' ὃ φανερῶς πρὸς τὴν βίβλον ἀντιφάσκουσιν, ἐν ἧ αὐτὸς ὁ θεὸς λέγει ὅτι ὑπάρχουσι κρίκοι, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ γῆ, καὶ σπαρτία δι' ὧν δέδεταί, καὶ λίθοι ἀκρογωνιαῖοι, ἐφ' ὧν στηρίζεται (1). Ἐπειτα αἱ περὶ ἀντιπόδων καὶ ἀντοίκων δοξασαί, αἵτινες ἦσαν συνέπεια τῆς παραδο-

(1) Ἰωβ ΛΗ. 4 κεφ. — «Πρὸς ἡμᾶς ὅτε ἐθεμελίωσα τὴν γῆν; ἀνάγγειλόν μοι εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἐθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; Ἐπὶ τίνας δὲ οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασιν; Τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς;» Λεχθήτω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ ἀποφαίνεται ὁ θεὸς ὅτι εἰς πύλας διὰ κλειδῶν τὴν θά-